

Superar la història

Miquel Alenyar es llicencià en Economia amb el número u de la seva promoció, amb el Premi Extraordinari. De llavors ençà s'ha guanyat el seu prestigi com a economista i investigador, pols a pols. El secret d'una feina constant. Miquel Alenyar és rigorós, precís i cordial.

A més de participar activament en l'economia il·lenca, ha publicat nombrosos articles en revistes especialitzades i llibres, com *Una política econòmica per a les nostres Illes*, *La comptabilitat regional de les Illes Balears* i *Introducció a l'economia de les Balears*. Però darrere les xifres i les estadístiques, Miquel Alenyar s'entusiasma parlant de tot allò que li suggereix el seu pintor favorit, Ricard Anckerman, un mallorquí del segle passat, i de la tasca en equip que li espera al front de l'Obra Cultural Balear, on acaba de ser nomenat nou president.

—*¿Què representa per a vostè començar una nova etapa a l'Obra Cultural Balear?*

—És més aviat continuar l'etapa iniciada durant aquests darrers anys. Es tracta de fer de l'Obra una institució popular, que arribi al major nombre de persones. Crec que el fet de dur TV3 a Mallorca ha estat molt important per a la nostra llengua, i ha estat un dels objectius de l'anterior junta més importants. Dins aquest camp hi ha també el reforçament de la revista *El Mirall*, que doni a conèixer els objectius de l'OCB,

i crec que també s'ha de tirar endavant amb el projecte de setmanari popular. Tot això exigeix que Obra ha de fer un esforç d'implantació als pobles i a la part forana i ha de posar l'atenció en l'increment de socis, que dona més força a l'entitat i més ingressos que permeten fer més coses.

—*¿El preocupen les reticències i els entrebancs?*

Rigorós, precís i cordial, Miquel Alenyar ha passat de ser el sòlid economista que és a nou president de l'Obra Cultural Balear, una tasca que el fa sentir-se més entusiasmada pel repte que significa.

Xesca Sastre

«Hem d'assumir la nostra història i no fer un problema d'allò que no ho és».

—No són reticències contra l'Obra Cultural Balear, sinó contra l'ús normal de la nostra llengua, de l'ús sense cap mena de prejudicis. És una mica l'efecte d'autoodi i tots els complexos que arrossega la nostra societat respecte a la seva pròpia llengua, no per defecte propi, sinó com a conseqüència de la inèrcia de 250 anys de persecució. En definitiva, no som més que el

fruit d'una història que hem d'assumir i que hem de superar sense fer-nos problemes d'allò que no és problema. No ens hem de crear obsessions de coses que no tenen entitat per a crear preocupacions, més enllà del que es pugui plantejar en termes d'absoluta normalitat.

—*L'experiència d'aquests darrers anys ha demostrat que les institucions il·lenques són favorables i estan disposades a donar suport a l'Obra Cultural Balear. ¿Ha costat molt aconseguir aquest consens, tant d'AP al Consell Insular de Mallorca, al Govern Balear, com de l'ajuntament del PSOE a Ciutat?*

—Ha costat. Però crec que, una mica romput el gel, s'ha de ser ambiciós. No ens podem conformar. De mo-

ment, s'ha aconseguit un concert amb els ajuntaments de Palma per donar classes a les barriades, a Calvià i d'altres pobles, que han suposat una bona experiència. Tenim el *know how*, sabem com es fa això. D'altra banda, demanar ajudes per fets concrets ha donat bons resultats. Les ajudes genèriques no tenen bona acollida, val més partir amb una idea concreta i les institucions responen. És el cas del passat cap de setmana amb l'Encontre «la Cultura a les Illes Balears», on donaren suport el Consell Insular de Mallorca i l'Ajuntament. En aquests moments, més que plorar és agrair tot el que ens han donat i ser prou *hàbils* per a aconseguir-ne més.

—*¿Creu que el fet de subvencionar fets puntuals pot ajudar a crear una estructura cultural sòlida?*

—Això ja és més difícil, perquè tot el que fa referència a cultura té unes bases molt febles

a les Illes. L'Obra Cultural haurà de fer un esforç molt gran per maximitzar els seus objectius.

—*¿Això sona a una bona gestió de marketing?*

—Sí, som un economista molt esbiaixat per la seva economia. Més que sumar coses, jo voldria fer el màxim possible dins el nostre entorn. No per possibilisme, sinó perquè volem fer

CONCERTS DE NADAL I CAP D'ANY

LA CAPELLA REIAL

JORDI SAVALL, *director*

Cant de la Sibil·la

Villancets nadalencs
(Cançoner del Duc de Calàbria)

M. Fletxa: Ensalada «El Fuego»

*****

Dimarts, 29 desembre 1987, 21 h.

BARCELONA

Basílica de Nostra Senyora del Pi

*****

Dimecres, 30 desembre 1987, 20,30 h.

GIRONA

Catedral Basílica

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

tant que no volem deixar res de banda.

—*A més de participar activament dins el món de l'economia de les Illes, a través de la banca i del sector industrial, vostè ha publicat una sèrie de treballs d'investigació històrica. ¿Què és el que més li ha atret?*

—M'ha interessat la història de Mallorca vista des d'una perspectiva econòmica. He fet un repàs de com ha viscut la gent a Mallorca des del 1370 fins aquí, a través de documents originals de l'Arxiu del Regne, de l'Arxiu Capitular, d'arxius municipals d'Alcúdia i Sóller. Aquest treball tan dispers, que és com han viscut, què han fet i com han anat canviant les condicions de vida, necessita un fil conductor, si no, et perds. Jo he seguit el fil d'una família concreta, els Alenyar.

És apassionant descobrir com d'una fase de prosperitat que és el segle XIII i començaments del XIV, a les Illes, es passa a una fase d'extrema pobresa, de subsistència per a una mitjana de trenta anys de vida. Mallorca estava sotmesa a les ràtzies i als imperatius d'una terra pobra, no hi havia la productivitat agrícola d'altres llocs. L'illa es tanca en si mateixa. Això es romp al segle XVII, a finals. La modernitat de Mallorca comença el segle XVIII. Nosaltres en som hereus i és llastimós que aquesta ruptura cap a la modernitat es produesqui associada temporalment, no com a causa-efecte, però sí temporalment, al Decret de Nova Planta i a la Instauració del nou estat borbònic i castellanitzant.

Si almenys els primers cent anys de modernitat s'haguessin viscut en català, els resultats haurien estat molt diferents; però ha estat així. Al segle XIX es viu una fase d'eufòria econòmica. De 1830 a 1870. I això no es reprèn fins els anys 1950-55, al segle XX. Entremig, hi ha la guerra civil, i abans, la pèrdua de les colònies, l'any 1899, que suposa un tall per a l'economia de les Illes, que mantenia contactes i comerç amb Puerto Rico i Cuba.

—*Darrerament, també ha publicat diversos articles de pintura. A vostè l'ha fascinat la figura de Ricard Ackerman, un home poc conegut. ¿Què hi ha trobat?*

—És el pintor que més m'agrada i, si em demanes quina de les seves obres m'ha interessat més, et diré que és el sòtil de l'hemicicle del Parlament, datat l'any 1882. És un discurs a favor de la llibertat i contra l'opressió, que no ha pintat ningú mai amb la convicció amb què ho ha fet n'Ackerman. La imatge de la llibertat, la pinta amb un escut que du les quatre barres. □